

Er Vénto de Tèra e er Sóe

Dónca: na vòta, er Vénto de Tèra e r Sóe, vùn ch'i diséva d'èse pù fòrte de quél artro, i véde vegniè vòtre n òmo fasà t en tabaro. I dói litiganti alóa g' an¹ deciso ch'i siài stà r pù fòrte quélo che di dói i ga l'avése fata a fàe levàe d'en còlo r tabàr'a quél òmo lì.

Er Vénto de Tèra alóa g' à¹ ncomensà a bofàe con tuta a fòrsa ch'i g ava¹, ma pù i boféva, pù quél òmo² i se strenséva nt er sé tabaro, tanto che aa fin er pòvio Vénto g' à dovù piantala lì. Alóa, er Sóe i s'è fato véde nt er célo, e dòpo pògo quér mèstro, che rmài sbogiva, i s'è dovù levàe r tabaro. Così er Vénto de Tèra g' à dovù recognóse che r Sóe g' éa pù fòrte de lù.

A t'è piàsù a fòa? A la vorémo rediè?

Se te vèi ch'a te recunto na fòa pù lunga, té tàgete en dido, che mé a me tagio n'ungia.

Nota 1 - il pronome *g'* vale /dʒ/, mentre il pronome *g* vale /g/.

Nota 2 - così il testo scritto e le altre ricorrenze nel sonoro, anche se in questo punto il parlante inserisce l'italianismo *uòmo*.